

ISIDRO A GALILGA

Javier Selva, 1er Batxillerat

Allò havia de ser un somni, no volia creure que era real, i seguia intentant convèncer-me a mi mateix que d'un moment a un altre anava a despertar-me.

La meua mare plorava asseguda en el saló, no s'atrevia a tornar a entrar en el despatx després d'haver vist aquella macabra escena; era la primera que ho havia vist i immediatament va eixir corrent espavorida per tota la casa despertant Doris i Ramon, el matrimoni que teníem com criats, i immediatament va vindre corrent a dir-me a mi la fatal notícia que mon pare havia mort. Després d'entrar en el despatx, veure el meu pare tombat a terra, i tota la moqueta verda plena de sang, trobant-me malament, vaig eixir i vaig cridar a la policia amb el telèfon del saló, on estava ma mare, i els vaig contar el succeït, arribarien prompte. El despatx on el meu pare havia mort era una habitació gran on ell solia retirar-se a llegir els seus periòdics, o algun dels seus centenars de llibres, sempre ordenats en les seues vitrines; només entrar, hi ha la ximeneia amb dues butaques lleugerament inclinades cap a la mateixa, i enmig de les quals se situava la tauleta baixa on encara estava el periòdic del dissabte passat. La sala estava molt desordenada, papers escampats al llarg de l'habitació, els llibres, fora del seu lloc, el moble bar, trencat i els licors espargits pel sòl. El meu pare solia reunir-se en aquesta cambra amb els seus amics; alternava amb gent important de la societat i de tant en tant sortien a caçar. Al meu pare li agradava caçar, però només anava quan el convidava algun amic al seu vedat privat i al llarg de la seva vida no va caçar molt. Per això, hi havien un senglar, un bou, i un caiman en les parets. En l'habitació hi havia signes de lluita, com una cadira que hi havia trencada, una taula bolcada i plomes d'escriure clavades en la paret, així com tisoires. La policia va arribar i després d'inspeccionar detingudament l'escena del crim, se'n van emportar el cos, del front del qual encara vessava sang del tir que aparentment havia acabat amb la seva vida. L'inspector Anselm Ramírez va fer unes preguntes rutinàries a Doris i a Ramon; també ho van intentar amb ma mare, però estava massa trista per a contestar i em van fer a mi les preguntes. Eren preguntes de l'estil de si mon pare tenia cap enemic o la possibilitat que la mort fos un suïcidi. Però Anselm va afegir que tot apuntava que havia sigut un assassinat.

Al dia següent, vaig començar a ordenar els papers de mon pare. Vaig trobar cartes amb amics llunyans, ell mai havia sigut partidari de les noves tecnologies i em va contagiar una mica aquesta mania. Entre el desordre vaig trobar alguns dels seus llibres preferits, que vaig col·locar tan bé en les prestatgeries que pareixia que ho haguera fet ell. En un tub metàl·lic, vaig trobar papers molt antics, realment antics. Eren les escriptures de ma casa, la casa on jo vivia. Allò que més em va estranyar va ser que la data dels plànols de l'edifici eren de l'any 578; vaig pensar que hi hauria un u davant d'aquell nombre, però encara que fos així aquell edifici pareixia més nou, és a dir, no aparentava tindre cinc-cents anys i molt menys mil cinc-cents anys. Vaig mirar aquell dibuix amb deteniment, i vaig comprovar que efectivament, aquella casa que hi havia il·lustrada era on jo havia viscut tota la meua vida. Em va sorprendre molt, que en els plànols figurava una cambra, en l'últim pis, en la qual jo no havia estat mai. Vaig estar tot el dia tractant de trobar l'habitació secreta però no vaig aconseguir res més que fatigar-me. Només hi havia escales fins al cinquè pis, però en el dibuix hi havia una sala al sisè pis. Vaig decidir prendre'm un descans. Vaig eixir a la terrassa de l'últim pis, al que jo podia aspirar de moment; la terrassa tenia sostre i hi havia unes cadires i una taula, fet tot de canyes de bambú molt grosses, on mon pare eixia a descansar i a escriure els seus llibres mentre es fumava la seva pipa. A ell sempre li havia agradat escriure, i redactava històries de tot tipus, ell sempre deia que eren històries que li

havien ocorregut a ell, però cap persona podia llegir-les, no deixava a ningú que llegira les seues obres. Vaig asseure en una de les cadires de bambú i vaig observar expectant la bellesa de les nostres terres, amb boscos espessos, animals de tot tipus i una muntanya xicoteta, però molt escarpada, de la qual sortia un riu molt petit, però que en determinades zones era suficient com per a banyar-se en estiu. Em vaig quedar meravellat. Era la primera vegada que eixia al balcó aquell, però era com si ja el coneguera. Vaig alçar-me i em vaig apropar a la barana de la terrassa. Vaig mirar al meu voltant i de sobte, vaig adonar-me que hi havia una clau dins d'una cavitat a la barana de fusta. La vaig agafar mentre em qüestionava d'on podria ser la clau. Òbviament, vaig pensar que seria la clau que obria la cambra del sisé pis, però com que no sabia on es trobava la porta d'aquesta habitació, no podia fer res amb la clau. Vaig preguntar a Ramon si havia notat alguna vegada que mon pare desaparegués durant una estona i si al llarg d'aquesta ningú no sabia on es trobava; va respondre que sí, que quan anava a la terrassa en la qual jo havia trobat la clau, podia desaparèixer i quan tornaves a passar per davant estava entrant a la casa des del balcó. Vaig deduir, com hauria fet qualsevol persona, que la clau d'aquell misteri es trobava en aquella terrassa. Vaig revisar de cap a peus la terrassa; me vaig adonar que si miraves la casa des del balcó, podies veure una finestra al costat dret, que des de dins de la casa no podia veure's. Vaig inspeccionar el costat dret de la terrassa i vaig trobar quasi a terra un xicotet forat, vaig ficar la clau dins i la vaig rodar. No succeí res. Però, quan vaig traure la clau, la paret va pujar, deixant al descobert un passadís secret. Vaig ficar el cap dins del passadís que girava immediatament cap a la dreta, on únicament hi havia unes escales que pujaven. Vaig anar a buscar una llanterna i vaig començar a pujar les escales. Només havia arribat al quart escaló quan la porta es va tancar, fent-me caure els pocs escalons que havia pujat. Quan em vaig recuperar del colp, vaig encendre la llanterna i vaig començar a pujar de nou. Al final, les escales arribaven a un replà amb una porta tancada. Vaig ficar la clau, però no rodava. Vaig provar a girar la clau fent força. Com no podia, vaig començar a colpejar la porta i a forcejar el pom de la porta i, de sobte, em vaig veure amb el pom de la porta a la mà, l'havia arrancat, i la porta es va obrir sola. Vaig entrar a una estança plena de pols, només il·luminada per xicotetes finestres. Hi havia una xicoteta prestatgeria amb uns trenta llibres, que vaig mirar per damunt i eren els llibres que mon pare havia escrit al llarg de la seva vida. Damunt d'una taula, amb un tinter i una ploma de pardal molt gran ficada dins, hi havia un paper amb anotacions diverses i càlculs matemàtics als quals no vaig prestar molta atenció. Tirat per terra, davant d'un gran bagul, hi havia un llibre amb la primera meitat de fulles arrancades. Vaig començar a fullejar-lo i va resultar ser un diari del meu pare. Algunes de les notes que més em van cridar l'atenció van ser algunes com aquestes "Ho hem aconseguit, després de molts càlculs i mesos de treball tenim Galilga completada i ja estem planejant el primer viatge." o "El primer viatge espere que siga l'últim, l'incident del bosc quasi acaba amb nosaltres." També altres com ara "El segon intent d'entrar a Galilga a sortit millor, em parlat amb el monarca Anthon i em arribat a un acord." o "Ho hem aconseguit, Galilga no tornarà mai a les nostres vides, però després de l'accident, no podré eixir mai." Totes aquestes parts del diari dataven de l'any 1968, que va ser l'any que mon pare va acabar la universitat. Als fulls del diari es mencionava repetidament un tal Crespo. No sabia qui era, i en aquell moment estava pensant en massa coses com per a preocupar-me per això. Vaig pensar que tot allò eren deliris d'un vell decrepit. Però quan vaig alçar la vista del diari vaig veure un munt d'aparells semitransparents que abans no hi estaven. Vaig mirar-los estranyat i de sobte, el meu pare va entrar, tot rient-se i parlant amb algú, però mon pare i l'altra persona, que després d'escoltar mon pare era eixe tal Crespo, eren tots dos molt joves, van començar a parlar de Galilga, però en termes molt científics que no vaig poder entendre. De sobte, con si de fum es tractàs, aquella visió se'n va anar volant per una finestra oberta, en la qual hi havia recolzat un telescopi apuntant a la muntanya de la

qual eixia el petit riu. Vaig mirar per l'aparell i vaig veure, en la muntanya una cova. Em va parèixer molt curiós així que vaig decidir anar allí al matí següent.

Com no sabia què anava a trobar-me, vaig agafar una motxilla, a on vaig ficar una botella d'aigua, alguna cosa per menjar i en una bossa de plàstic vaig ficar roba per canviar-me. També vaig agafar el regal que em va fer el meu oncle quan vaig complir els disset anys: un matxet d'acer inoxidable amb una funda que anava agarrada al cinturó i, amb una corretja, a la cama. Igualment vaig agafar una llanterna i el meu amulet de la sort: un encenedor *zippo* amb una gravat d'un trebol de quatre fulles. A més, com no sabia quant de temps anava a passar fora ni allò que anava a succeir vaig decidir agafar una tenda plegable i un sac per a dormir. Per últim vaig agafar el meu rellotge submergible. Em vaig alçar molt matí, a les sis i mitja, quan el sol començava a aparèixer per darrere de la muntanya a la qual jo em dirigia. Vaig deixar a ma mare una nota al frigorífic dient-li que me n'anava d'excursió durant un dia.

Vaig eixir de ma casa vaig obrir la gran porta i la frescor del matí acabà de despertar-me. Vaig començar a caminar cap a la muntanya que quedava al darrere de ma casa i a uns 20 minuts. Mentre anava cap a la cova, pensava què m'esperava dins, i em plantejava tot allò que m'estava passant. Vaig arribar i vaig començar a pujar, sense moltes dificultats, l'escarpada muntanya. Quan em trobava a l'entrada de la cova, vaig pensar si devia entrar o no, i vaig decidir que sí; vaig agafar fortament les corretges de la motxilla i vaig entrar-hi, no va ser necessari utilitzar la llanterna perquè les roques estaven recobertes d'una espècie de material fosforescent que espargia una mica de llum. Com més avançava més se sentia un soroll molt fort, i al final vaig trobar una gran cascada que queia en un gran llac contingut dins de la muntanya. Era un llac de molta superfície i de molta profunditat. En una paret de la cova hi havia un xicotet forat, pel qual eixia l'aigua del llac i formava, fora, el riu. Aparentment, la cova acabava allí, i ja estava a punt d'anar-me'n, decebut, quan, de sobte, un impuls superior a mi, que no sabia dir si va ser interior o exterior, em va fer fixar-me en una galeria subaquàtica que hi havia a pocs metres de la superfície en la vora contrària. Vaig llançar-me a l'aigua sense llevar-me la roba ni la motxilla, tal com estava em vaig llançar. Vaig nedar fins a l'altra banda del llac i quan vaig arribar, vaig agafar tot l'aire que els meus pulmons em permetien i em vaig submergir. Vaig bussejar uns 5 metres de galeria i vaig començar a pujar i vaig eixir a una xicoteta estança on només hi havia parets, el cercle d'aigua on jo em trobava i un tros de terra ferma. Vaig eixir de l'aigua i em cridaren l'atenció unes plantes que pareixien algues, però fora de l'aigua. Em vaig apropar a elles per a veure-les detalladament i vaig descobrir, que entre elles, amagat, hi havia un bagul, tancat per un cademat vell i rovellat. Vaig calfar-lo molt amb l'encenedor i d'una puntada el vaig trencar. Vaig obrir-lo temorós de qualsevol cosa que poguera trobar dins. De sobte va eixir del bagul com una explosió de llum molt forta que em va fer caure dins.

Quan vaig despertar-me em trobava en una llanxa feta de troncs d'arbre, flotant en meitat del mar a compàs de les ones. Era un dia molt assolellat i la mar per sort estava tranquil·la. Jo seguia vestit igual, però la roba estava una mica destrossada. Totes les meves coses es trobaven en una caixa de fusta fixada amb claus a la llanxa. Vaig comprovar que dins de la motxilla no faltés res i així era. El mar en el qual em trobava no era com els que jo estava acostumat a veure. De l'aigua emergien palmeres molt altes, i hi havia uns micos que anaven botant d'unes a les altres, encara que les palmeres es trobaven a molta distància entre elles. No podia fer res, només podia esperar que la fortuna em portara a una costa per salvar-me. Els nou dies que vaig estar a la deriva van ser suficients per a meditar la situació en què em trobava. Allò devia ser un somni, no volia creure que era real, i seguia intentant convèncer-me que d'un moment a un altre anava a despertar-me.

Vaig arribar a la costa d'un país, que com vaig saber més tard s'anomena Regnéssem, una nit mentre dormia, ja que al matí següent em vaig despertar dormint cap avall en la arena d'una platja. Vaig agafar totes les meves coses i vaig començar a caminar sense cap rumb fix. No va passar molt de temps que vaig arribar a un xicotet poble, anomenat Comtor. Vaig deambular pels carrers molta estona fins trobar un local públic on podria parlar amb algú que em diguera on estava. Vaig entrar al bar, ple de soroll i la gent, si es que se li pot anomenar així, es va callar i em van mirar estranyats. Però era jo l'únic que tenia raons per a espantar-me, en comptes de persones hi havia personatges fantàstics d'històries que mon pare em relatava quan jo era petit, un home cabra, un home cavall, una aranya gegant amb cap d'home... i moltes coses per l'estil que sentim sempre en relats fantàstics i mai no volem creure, però des d'aquell dia jo crec en aquests éssers i més encara l'esglai que me van donar em va durar els tres quilòmetres que vaig córrer en línia recta i en direcció contrària al bar. Vaig continuar vagant uns dies pel no res fins arribar a una xicoteta cabana de fusta on, en el porxo, hi havia un home normal, era la primera persona que veia en molt de temps. Era un home prim vestit amb una camisa de quadres i uns pantalons vaquers. Al cap portava un barret de palla. Em vaig apropar i el vaig saludar cordialment. Em va tornar el salut incloent un "¿On vas *forastero*?" en un intent de valencià. Li vaig relatar la meva història, ja que ho necessitava i ell em va escoltar molt atentament, mentre dinàvem, feia un parell de dies que jo no menjava res. Quan va acabar d'escoltar la meva història, va meditar una estona i va comentar en veu misteriosa que allò que jo deia del bagul li recordava una vella llegenda que contaven les persones properes a la cort que governava tot aquell món. Deia la llegenda, que un científic de l'altre mon, havia creat una màquina capaç de connectar els dos mons, però van sorgir problemes i el monarca Anthon i aquell home van decidir amagar la màquina perquè aquella connexió entre els dos mons podria arribar a ser perillosa, i destruir-la era inviable perquè un mon aspiraria a l'altre i l'altre faria el mateix amb el primer, i causaria una implosió infinita. Així que aquell home va tancar la màquina en un bagul i el va amagar. Però mentre el home feia tot açò va sorgir un problema i es va quedar mig atrapat en aquest món. Jo no tenia paraules per a dir res. Me vaig limitar a quedar-me bocabadat. Vaig dir-li que estava quasi segur que aquell home del qual parlaven les històries era mon pare, ja que pareixia envoltar-li un misteri constant. Em va dir que si allò que volia era trobar mon pare, hauria de pujar al tren que no arriba. Em va explicar que el tren que no arriba era un tren que mai no tenia un destí fix, sinó que havies de pujar i que ja sabries quan havies de baixar. Les vies apareixien al seu pas i desapareixien quan ja havia passat. Al matí següent el tren va passar per davant de la casa d'aquell amable home al qual no vaig tornar a veure per capritx del destí. Vaig pujar al tren que encara funcionava amb carbó i màquina de vapor i mentre la màquina se posava en marxa, jo em vaig acomiadar d'aquell amable home del qual no vaig arribar a conèixer el nom. Vaig buscar un lloc on asseure, tenia on escollir, ja que que el vagó estava pràcticament buit. Vaig seure prop d'un home que pareixia un vagabund, amb barbata i barret de fong. De sobte un home prim amb cara de boig va saltar davant meu amb una vara de metall incandescent i me la va estacar en el muscle esquerre i em va deixar. de per vida la marca de un escorpí. Abans que poguera enganxar-lo va eixir per la finestra.

—Bé Josep, ja és hora de dormir.

—No, jo vull saber com termina l'història, iaio Isi...

—No, ara a dormir, demà et contaré com acaba.

Isç de l'habitació del meu nét i mentre camine pel corredor, m'alce la camisa i em mire el muscle esquerre, on quaranta-tres anys després continua estant l'escorpí...